

Fővárosi Ítéltábla
5.Pf.21.613/2013/4.

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Csontos és Társai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Illés Attila József ügyvéd) által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperesnek - a Dr. Pajtók Gábor Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Pajtók Gábor ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve(**I. rendű alperes címe**) I. rendű, II.rendű alperes neve(**II. rendű alperes címe**) II. rendű, III.rendű alperes neve(**III. rendű alperes címe**) III. rendű és IV.rendű alperes neve(**IV. rendű alperes címe**) IV. rendű alperes ellen szerződés részleges hatálytalanságának megállapítása iránt indított perében az Egri Törvényszék 2013. március 20. napján meghozott 3.P.20.461/2010/32. számú ítélete ellen a felperes részéről 36., az I. és III. rendű alperes részéről 33. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és a felperes keresetét teljesen elutasítja.

Az I. és a III. rendű alpereseket a terhükre megállapított elsőfokú perköltség megfizetése alól mentesíti, és a felperest kötelezi, hogy fizessen meg 15 napon belül az I. rendű alperesnek 933.000 (kilencszázharminchármezzer) forint, a III. rendű alperesnek 800.000 (nyolcszázezer) forint elsőfokú perköltséget. A felperes által a II. és IV. rendű alpereseknek fizetendő elsőfokú perköltség összegét leszállítja akként, hogy a felperes 15 napon belül a II. rendű alperesnek 102.000 (százkétezer) forintot, a IV. rendű alperesnek 119.000 (száztizenkilencezer) forintot köteles megfizetni.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az I. rendű alperesnek 230.000 (kétszázharmincezer) forint, a II. rendű alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint, a III. rendű alperesnek 200.000 (kétszázezer) forint, a IV. rendű alperesnek 55.000 (ötvenötezer) forint másodfokú perköltséget, és térítsen meg az államnak - külön felhívásra - 1.145.900 (egymillió-száznegyvenötezer-kilencszáz) forint feljegyzett fellebbezési illetéket, továbbá rójon le - leletezés terhe mellett - 8 napon belül 258.700 (kétszázötvennyolcezer-hétszáz) forint hiányzó fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes végleges keresetében a Ptk. 203. § (1) és (2) bekezdése alapján annak megállapítását kérte, hogy hatálytalan vele szemben az I. rendű alperes eladó és a III. rendű alperes vevő által 2009. március 30-án, április 2-án, április 6-án, április 7-én kötött ingatlan adásvételi szerződés, valamint az I. rendű alperes zálogkötelezett és a II. rendű alperes zálogjogosult által 2009. április 29-én, továbbá az I. rendű alperes zálogkötelezett és a IV. rendű alperes zálogjogosult által 2009. április 30-án kötött ingatlan jelzálogszerződés. Kérte továbbá kötelezni a III., II., IV. rendű alpereseket annak türéseire, hogy az I. rendű alperessel szemben fennálló 114.960.318 forint tőke és ezen összeg után 2009.

június 15. napjától a kifizetés napjáig járó, a mindenkori jegybanki alapkamat + 14% késedelmi kamat követelését az átruházott, illetőleg biztosítékul lekötött ingatlanokból kielégítse.

A kereset alapjául előadott tényállás szerint a felperes 2008. december 20-án, 2008. november 11-én és 2009. január 22-én hitelszerződéseket kötött az I. rendű alperes ügyvezetése alatt álló, 2009. május 26. napján felszámolás alá került korlátolt felelősségű társasággal. A szerződések megkötésekor az I. rendű alperes közjegyzői okiratba foglalt készfizető kezességi megállapodással kezességet vállalt az adós kölcsönszerződésből eredő fizetési kötelezettségének teljesítéséért. A felperes 2009. július 15. napján felmondta a kölcsönszerződéseket, és hitelezői igénybejelentéssel élt, melyet a felszámoló nyilvántartásba vett, de úgy nyilatkozott, hogy a társaság vagyona nem nyújt elegendő fedezetet a hitelezői követelés megtérítésére. Az adós fizetésképtelenségére tekintettel a felperes a közjegyzői okiratok alapján végrehajtást indított a készfizető kezés I. rendű alperes ellen, mely végrehajtás jelenleg is folyamatban van. A II. és IV. rendű alperesek mint zálogjogosultak kérelmet terjesztettek elő a végrehajtási eljárásba történő bekapcsolódás iránt. Az I. rendű alperesnek mint az adós társaság törvényes képviselőjének már a felszámolási kérelem 2009. április 16-i benyújtását megelőzően legalább egy hónappal korábban tudnia kellett a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzetről. A II. és IV. rendű alperesekkel történő szerződéskötéskor már tudatában volt, illetve megfelelő gondosság mellett tudatában kellett legyen annak, hogy az adós helyzete fizetésképtelenséggel fenyeget és az adós tartozásaiért a magánvagyonával is felel. A II. rendű alperessel kötött jelzálogszerződés tartalma alapján megállapítható, hogy annak megkötésére azért került sor, mert az I. rendű alperes a tulajdonában álló ingatlanokat a III. rendű alperesnek oly módon értékesítette, hogy azok vételárára a II. rendű alperestől kölcsönt vett fel. Az ügyletek résztvevői közeli hozzátartozók: a II. és a III. rendű alperesek az I. rendű alperes gyermekei. Az I. és a IV. rendű alperes közötti jelzálogszerződés valódi tartalmát megkérdőjelezi, hogy egy már elévült kölcsönkövetelés biztosítására kötötték. A felperes álláspontja szerint a per tárgyát képező szerződések mindegyike fedezetelvonó. A jogszabály értelmében fedezetelvonó szerződések esetén a közeli hozzátartozók között a rosszhiszeműséget vélelmezni kell. A gyámhivatal jóváhagyó határozatában foglaltak alapján egyértelmű, hogy a kiskorú III. rendű alperes az ingatlanokat ellenérték nélkül szerezte. A perbeli jelzálogszerződések attól függetlenül fedezetelvonók, hogy már megkötésük előtt terhelte az ingatlanokat harmadik személyek jelzálogjoga, illetőleg keretbiztosítéki jelzálogjoga. Az I. rendű alperes elleni végrehajtási eljárásban az ügyérték 117.192.169 forint. A végrehajtó a felperesnek 2.918.941 forintot fizetett. A zálogjogosultak követelésének együttes értéke meghaladja a 3 milliárd forintot, az I. rendű alperes végrehajtás alá vonható vagyona ennél nagyságrendekkel kevesebb, így nem várható a végrehajtás során a felperesi követelés megtérülése. A felszámolási eljárásban a felperes privilegizált hitelezői igényére 26.885.000 forint került kifizetésre, további megtérülés azonban nem várható. Az I. rendű alperessel szembeni követelés meghatározásakor a felperes a végrehajtási ügyértékből indult ki, ezt csökkentette a végrehajtási és a felszámolási eljárás során megtérült, összesen 29.803.941 forinttal.

Az I-IV. rendű alperesek a kereset elutasítását kérték. Álláspontjuk szerint a felperes nem bizonyította a szerződések fedezetelvonó jellegét és azt sem, hogy a követelése részben vagy egészben megtérült volna az ingatlanok végrehajtási eljárás keretében történő értékesítése során. A IV. rendű alperes vonatkozásában a felperes nem bizonyította sem az ingyenességet, sem a rosszhiszeműséget, és figyelmen kívül hagyta, hogy az ingatlant a IV. rendű alperes jelzálogjogát megelőzően bejegyzett jelzálogjog terheli, így a követelése semmiképpen sem térülhetett volna meg. A III. rendű alperes vonatkozásában nem merülhet fel az ügylet ingyenessége, a befolyt vételárat ugyanis az I. rendű alperes a

részben került kielégítésre, a 114.960.318 forint tőke és járulékai összegben fennálló követelésből mindösszesen 29.803.941 forint térült meg. A felszámoló nyilatkozata és az önálló bírósági végrehajtó tanúvallomása alapján megállapítható volt, hogy a követelésre további fedezet nem várható. Az alperesek az eljárás során nem tudták bizonyítani, hogy az adásvételi szerződés megkötésére visszterhesen és jóhiszeműen került sor. Nem volt alkalmas bizonyítási eszköz ennek igazolására az ingatlan adásvételi szerződés, illetve a gyámhatósági határozat. A szerződésben ugyan rögzítve van, hogy az adásvételre visszterhesen került sor, e körülmény azonban nem változtat azon, hogy a szerződés szerinti pénzmozgás az alperesek családján belül történt meg, melynek ténye a családtagok közötti szerződéssel harmadik, kívülálló személy felé nem igazolható hitelt érdemlő módon. Az elsőfokú bíróság mindezek alapján arra következtetett, hogy az I., III. rendű alperesek vonatkozásában a Ptk. 203. § (1), (2) bekezdése szerinti valamennyi feltétel fennáll. A II. és IV. rendű alperesekkel szemben előterjesztett keresetet ezzel szemben alaptalannak ítélte. Rámutatott arra, hogy fedezetelvonó szerződés megállapításához a felperesnek olyan vagyónátruházási szerződés megkötését kell igazolnia, melynek tárgya az alperes vagyonához tartozott és a követelés esedékessé válásakor objektíve alkalmasnak kellett volna lennie a követelés kielégítésére (BDT2010. 2270). A fedezetelvonó szerződés három konjunktív feltételei közül a II. és IV. rendű alperes vonatkozásában hiányzik az a feltétel, miszerint a szerződés tárgya fedezetül szolgált volna a felperes igényének kielégítésére. Az ingatlanok tulajdoni lap másolatai, valamint **L. Gy.** igazságügyi szakértő szakértői véleménye alapján megállapítható, hogy a zálogszerződésektől függetlenül a d-i ..., ... helyrajzi számú ingatlanok a Bank javára bejegyzett korábbi, illetve jelentős összegű jelzálogjogok miatt nem szolgálhattak volna fedezetül a felperes igényének kielégítésére.

Fellebbezésében a felperes elsődlegesen az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával a II. és IV. rendű alperesekkel szembeni kereset teljesítését kérte, másodlagos fellebbezési kérelme a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére, és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítására irányult. A fellebbezési tárgyaláson kiegészítésként előadta, hogy vitatja az elsőfokú bíróság által alapul vett pertárgyértéket - az ugyanis nem lehet több, mint a perbeli ingatlanok összértéke -, és kifogásolja a terhére megállapított perköltség összegét is. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete a Ptk. 203. §-ában foglaltak téves értelmezésén alapul. Az a feltétel, miszerint a relatív hatálytalanság akkor állapítható meg, ha a vagyontárgy fedezetül szolgált volna, nem jelenti, hogy a vagyontárgy értékesítéséből tényleges megtérülés kell származzon, hiszen ez kizárólag a végrehajtási eljárás eredményességének függvényében állapítható meg, vagyis a követelés fedezetül szolgál minden olyan vagyontárgy, amely az adós tulajdonában áll. Az elsőfokú bíróság az I. és III. rendű alperesek által kötött szerződések kapcsán meg is állapította, hogy azok tárgyát képező ingatlanok elméletileg a felperes követelésének fedezetül szolgálhattak volna. A felperes álláspontja szerint az a tény, hogy az ingatlanok nem tehermentesek, nem változtat az ügylet fedezetelvonó jellegén. A II. és a IV. rendű alperesek javára bejegyzett jelzálogjog feltételezhető célja előnyök biztosítása az I. rendű alperessel családi kapcsolatban álló alperesek számára a már bejegyzett jelzálogjogosultak követelésének bármely okból történő megszűnése esetén, amely alapján egyértelműen megállapítható, hogy a felek szándéka fedezetelvonás volt.

Az I. és III. rendű alperesek fellebbezésükben elsődlegesen az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával a kereset teljes elutasítását kérték, mert álláspontjuk szerint az adásvételi szerződések vonatkozásában nem teljesültek a Ptk. 203. §-ában meghatározott feltételek. Másodlagos fellebbezési kérelmük a Pp. 253. (helyesen 252.) § (3) bekezdésében foglaltak alapján az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére, és az elsőfokú bíróság újabb tárgyalásra és újabb

határozat hozatalára utasítására irányult. A fellebbezés indokolásában hivatkoztak az 1/2011. (VI. 15.) PK véleményben (a továbbiakban: PK vélemény) foglaltakra. Rámutattak arra, hogy a III. rendű alperes tekintetében kizárt a rosszhiszeműség vétele. Az elsőfokú bíróság semmilyen okát nem adta annak, hogy rá nézve a szerződésből milyen okból és milyen mértékű ingyenes előny származott, figyelemmel arra is, hogy a kölcsönt törlesztenie kell. A jogügyletet az elsőfokú bíróság maga sem tekintette rosszhiszeműnek, hiszen e körben semmilyen ítéleti megállapítást nem tett. A jogügylet törvényességét biztosító gyámhatósági eljárás során semmilyen adat nem merült fel arra nézve, hogy akár az ügygondnok, akár a gyámhivatal, akár az igazságügyi szakértő rosszhiszemű lett volna. Ehhez kapcsolódó bizonyítási indítványukat az elsőfokú eljárás során megtették, az elsőfokú bíróság azonban nem adta indokát annak, hogy a bizonyítási eljárást miért tekintette szükségtelennek. A fedezetelvonás azért sem valósult meg, mert a kapott ellenérték az I. rendű alperes vagyona megtartását szolgálta. Kifogásolták az alperesek a fellebbezésükben, hogy az elsőfokú bíróság a jogi képviselővel eljáró felperest a Pp.-ben meg nem engedett módon oktatta ki, hívta fel kereseti kérelme olyan kiegészítésére a bizonyítási eljárás befejezését követően, amely nélkül azt szükségszerűen el kellett volna utasítani. Az elsőfokú eljárás során utaltak a kölcsönszerződést biztosító ügylet semmisségére, hiszen a felperes tudta, hogy a kölcsönt felvevő adós tulajdonosa, ügyvezetője azonos a készfizető kezességét vállaló személlyel. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy a felperes követelése milyen mértékben térült meg a felszámolási eljárás során, hiszen továbbra is a teljes kölcsön kielégítésének tűrésére kötelezte a III. rendű alperest.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében kiemelte: az elsőfokú eljárás során megállapítást nyert, miszerint az alperesek által kötött adásvételi szerződés megkötésének időpontjában követelése állt fenn az I. rendű alperessel szemben, és az adásvételi szerződések tárgyát képező ingatlanok a követelés fedezetül szolgáltak volna, de elvonásuk miatt a teljesítés lehetetlenné vált. Az alperesek nem bizonyították, hogy az adásvételi szerződések megkötése során jóhiszeműen jártak el, illetőleg a szerződéskötés ellenérték fejében történt. A visszterhesség csupán látszólagos, hiszen az ingatlanokat a III. rendű alperes lényegében ingyenesen szerezte meg, mivel a II. rendű alperes által nyújtott kölcsön megfizetését az I. rendű alperes vállalta, vagyis az ingatlan vételárát maga az eladó fizette meg. Az alperesek közötti családon belüli, állítólagos pénzmozgás nem igazolja a szerződés visszterhességét.

Fellebbezési ellenkérelmükben a II. és IV. rendű alperesek az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték. Kiemelték, hogy az I. és IV. rendű alperes ügylete kapcsán nem áll fenn törvényi vélelem, a Ptk. 203. §-ában foglalt konjunktív feltételek nem bizonyítottak. A II. és III. rendű alperesek között a gyámhatóság által is vizsgált valós kölcsönszerződések jöttek létre. Az I. rendű alperes ebből kapta meg a vételárát, amit - mint egyéni vállalkozó - a könyveiben fel is tüntetett.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét teljes terjedelemben bírálta felül, mert annak fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt [Pp. 228. § (4) bekezdés].

Az I. és III. rendű alperesek fellebbezése alapos, a felperes fellebbezése a per érdemében alaptalan.

Az elsőfokú ítéletben megállapított tényállás annyiban hiányos, hogy nem tartalmazza az I. rendű alperes fizetési kötelezettségének összegét, egyebekben az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, de érdemi döntésével az ítéltábla kiegészítéssel, pontosítással és csak részben ért egyet.

A perbeli jogvita eldöntése során a PK véleményben foglaltakra figyelemmel abból kellett kiindulni, hogy a szerződés fedezetelvonó jellege a megkötésének időpontjára vonatkozóan vizsgálandó. A fedezetelvonó jelleg egyik konjunktív feltétele, hogy a szerződéskötéskor a jogosultnak követelése álljon fenn a kötelezettel szemben. Perdöntő ezért annak megítélése, hogy a felperesnek a per tárgyát képező szerződések megkötésekor volt-e már követelése az I. rendű alperessel szemben.

Az elsőfokú eljárás adatai alapján azt kellett megállapítani, hogy az I. rendű alperes készfizető kezességével biztosított kölcsönszerződéseket a felperes 2009. június 15-én felmondta, az 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 35. § (1) bekezdése alapján azonban az adós tartozásai már a felszámolás kezdő időpontjában, 2009. május 26-án lejárttá (esedékessé) váltak, melyhez képest a per tárgyát képező szerződések korábban kötöttek: az adásvételi szerződések a gyámhivatal hozzájárulásával 2009. május 19-én jöttek létre, a II. és III. rendű alperes közötti kölcsönszerződés, illetőleg az I. rendű alperes ahhoz kapcsolódó tartozáselismerése, valamint a II. rendű alperessel kötött jelzálogszerződése 2009. április 29-i, a IV. rendű alperessel kötött jelzálogszerződése pedig 2009. április 30-i keltű. Perbeli nyilatkozatai szerint a felperes az adós teljes tartozását érvényesíti, mely csak a felszámolás kezdő időpontjában vált lejárttá. Az I. rendű alperes készfizető kezesként a Ptk. 272. § (1) bekezdésében foglaltak értelmében arra vállalt kötelezettséget, hogy amennyiben az egyenes adós nem teljesít, maga fog helyette a jogosultnak teljesíteni, a kötelezettsége pedig a 273. § (1) bekezdésében foglaltakra tekintettel ahhoz a kötelezettséghez igazodik, amelyért kezességet vállalt. A kezesség járulékosága folytán a kezesnek nem keletkezhet az adós fizetési kötelezettségénél korábban fizetési kötelezettsége. A kezesnek a kezesi szerződés megkötésétől kezdve készen kell állnia a teljesítésre, fizetés azonban csak akkor követelhető tőle, ha az adós az esedékessé vált fizetési kötelezettségének nem tesz eleget. Szerződés szerint az adott esetben a kezes fizetési kötelezettsége a felszólítással válik esedékessé. Megállapítható ezért, hogy a felperesnek a per tárgyát képező szerződések megkötésekor még nem volt az I. rendű alperessel szemben követelése a kölcsöntartozás megfizetésére, amely önmagában eredményezi, hogy a felperes kereseti kérelme nem teljesíthető.

Amennyiben a szerződés fedezetelvonó jellege megállapításának előfeltételeként adott volna a kötelezettel szemben fennálló követelés léte, úgy vizsgálni kellene a tényállás körében felhozott azon hiányosságot, hogy milyen összegű követelése volt az elsőfokú ítélet meghozatalakor a felperesnek az I. rendű alperessel szemben. A felperes nem terjesztett elő a követelés teljesítése iránti marasztalási keresetet, hanem arra hivatkozott, hogy az I. rendű alperessel szemben már végrehajtható okiratot állítottak ki. Azt azonban nem vezette le és elő sem adta, hogy az abban foglalt követelésből milyen összegű követelés a még meg nem térült. A peradatok arra utalnak, hogy lehetett megtérülés az I. rendű alperestől a végrehajtási eljárás során, továbbá a felszámolási eljárás során is. A végrehajtási záradékkal ellátott közjegyzői okiratot a felperes nem terjesztette elő, a végrehajtandó követelését az eljáró végrehajtó tanúvallomásával kívánta bizonyítani. A végrehajtó tanúvallomásában megerősítette, hogy ugyanaz a felperes tőkekövetelése, mint a felszámolási eljárásban bejelentett hitelezői igénye, és a tőkekövetelésére nem történt kifizetés, végrehajtási költség volt az, amely a számára 2.900.000 forint összegben megtérült. Arra nézve, hogy a felszámolási eljárás során a felperes mely időpontban, milyen címen, milyen összeghez jutott hozzá, annak ellenére nem áll rendelkezésre peradat, hogy a felperes a 2012. szeptember 26-i tárgyaláson (20. sorszámú jegyzőkönyv) vállalta e körben a nyilatkozattételt. A per utolsó tárgyalásán (32. sorszámú jegyzőkönyv) a követelés összezszerúségét úgy határozta meg, miszerint az I. rendű alperes 107.171.440 forintba vállalt készfizető kezességet, a végrehajtás és a felszámolás során 29.803.941 forint megtérült, a fennmaradó követelés összege 114.960.318 forint. A felperes ezt

azzal magyarázta, hogy az önálló bírósági végrehajtó adataiból indult ki, de a megtérülés ellenére ez az összeg azért nem csökkent, mert a követelést kamat terhelte. A felperes tehát a követelését a kamatra tekintettel határozta meg, ez esetben viszont a Ptk. 293. §-a szerint kellett elszámolnia, de az alapul szolgáló adatok nélkül az elszámolást se megejteni, se ellenőrizni nem lehetett. Az I. rendű alperessel szemben megjelölt követelésösszege ezért - miként arra a fellebbezésben az I. és III. rendű alperesek is hivatkoztak - nem igazolt, amely szintén a kereset elutasítását indokolja.

Amennyiben nem lenne megállapítható az előbbieken hivatkozott konjunktív feltételek hiánya, úgy a meg nem döntött jogszabályi vélelem folytán az I. és III. rendű alperesek által kötött adásvételi szerződések fedezetelvonó jellegére kellene következtetni. E jogügyletek kapcsán az ítélet tábla kiemeli, hogy a vételárhoz felvett kölcsön visszafizetését az I. rendű alperes és házastársa vállalta, mely alapján egyértelműen, hogy a III. rendű alperes szerzése ingyenes. A per tárgyát képező jelzálogszerződéseket illetően egyrészt a gyámhivatali határozat indoklásában foglaltak alapján más nem állapítható meg, mint hogy a II. és III. rendű alperesek kölcsönügylete valós volt, mert a kiskorú eseti gondnoka ellenőrizte a teljesítést és a bekért okiratok alapján igazoltnak látta. A kölcsön visszafizetését biztosító jelzálogjogot az I. rendű alperes ingatlanára alapították, vagyis a személyi és a dologi kötelezett különböző személyek. Az I. rendű alperes tehát idegen kötelezettségért vállalt a tulajdonában álló ingatlanra zálogkötelezettséget, mellyel elvonhatta a PK vélemény 2. pontjában kifejtettek szerint a harmadik személy felperes kielégítési alapját, és így megállapítható az ügylet fedezetelvonó jellege. Az I. és a IV. rendű alperes jelzálogszerződésével kapcsolatban nem nyert bizonyítást, hogy ne lett volna valós a kettőjük közötti kölcsönügylet, melyhez az I. rendű alperes egyenes adóként adott fedezetet, ezért e szerződés vonatkozásában nem lehet szó fedezetelvonásról.

A Fővárosi Ítélet tábla mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, és a felperes keresetét teljes egészében elutasította.

Fellebbezésében a felperes alappal kifogásolta a II. és IV. rendű alperesek javára megállapított elsőfokú perköltségösszegezését, mert a Pp. 24. § (1) bekezdés f) pontja szerint a pertárgyértéket a per iratai között elfekvő szakvéleményben foglalt ingatlanforgalmi érték alapján az I. és II. rendű alperesek közötti jelzálogszerződés tekintetében 1.600.000 forintban, míg az I. és IV. rendű alperesek közötti jelzálogszerződés vonatkozásában 1.888.000 forintban kellett megállapítani. A pereszes felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a II. és IV. rendű alperesek jogi képviselőivel felmerült, 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 3. § (2) bekezdés a) pontjában, valamint 4/A. § (1) bekezdésében foglaltak szerint megállapítandó elsőfokú perköltségét, melynek összegét az ítélet tábla a pertárgyértékhez igazodóan a II. rendű alperes esetében 102.000 forintba, a IV. rendű alperes esetében 119.000 forintba állapította.

Az elsőfokú ítélet érdemben történt megváltoztatása is kihatott az elsőfokú perköltségre. Az I. és III. rendű alperesek teljes egészében pernyertesek lettek, ezért az ítélet tábla a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a felperest kötelezte a jogi képviselőjükkel felmerült perköltség megfizetésére. Az ügyvédi munkadíjat az IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pontja, valamint a 4/A. § (1) bekezdése alapján az alperesek érdekeltsége arányában 933.000 forintban, illetőleg 800.000 forintban állapította meg.

A felperes fellebbezése a per érdemében eredménytelen volt, míg az I. és III. rendű alperesek fellebbezése eredményre vezetett, ezért az ítélet tábla a másodfokú perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint határozott. Az alperesek ügyvédi munkadíjból álló perköltségét - figyelemmel a jogi képviselő

által ténylegesen kifejtett tevékenységre és az alperesek eltérő érdekelttségi arányára - az IM rendelet 3. § (5), (6) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján 230.000 forintban, illetőleg 200.000 forintban állapította meg. Az alperesek illetékeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illeték viseléséről az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 74. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése, a hiányzó fellebbezési illeték megfizetéséről pedig az Itv. 73/A. § (3) bekezdése és 74. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2014. február 5.

. Czukorné dr Farsang Judit s.k.
a tanács elnöke

Dr. Magosi Szilvia s.k.
előadó bíró

Dr. Benedek Szabolcs s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: